

Anders Fogh Rasmussen nævner, er sikkert rigtige. Jeg har ikke tjekket dem, men også her skylder vi vel hinanden – apropos hr. Jacob Haugaards spørgsmål om, hvem der har ret – at tegne hele billedet. Jeg tror ikke, befolkningen er tjent med, at man plukker et tal ud her og et tal ud der. Som det så rigtigt blev understreget fra hr. Erhard Jakobsens side, så får vi, hvis vi ser på hele billedet – dvs. statsfinanser, offentlige finanser, inflation, renteutvikling, kronkurs, beskæftigelse – faktisk et billede af en økonomi, hvor det ikke går ufatteligt godt, for det er ikke billedet – det er jeg ganske enig med hr. Jørgen Estrup i. Men det er en økonomi, der har alle chancer for – når vi senest den sidste tirsdag for den 21. september 1998 skal have valg her i landet – at se markant stærkere ud end den økonomi, vi så for 2 år og 8-9 måneder siden. Det er den grundlæggende pointe. Vi er kommet rigtig fra start. Alle tallene er positive. Nu har vi en dobbelt forpligtelse til at vedstå os vores ansvar for at forsætte den kurs.

Og derfor vil jeg gerne over for samtlige vismænd og økonomer her i landet bekræfte og også meget gerne vedstå det, som hr. Jørgen Estrup lagde op til: Det er ikke et skønmaleri. Det er et maleri, hvor nogle dele allerede er malet næsten færdigt med meget smukke farver, og så er der andre dele af maleriet, der kun er påbegyndt – eksempelvis statsfinanser og statsgælden, som vi helt konsekvent skal holde fast i at få nedbragt.

Jeg sagde i min åbningstale, at regeringen forventer og har udsigt til, som kortene nu ligger foran os, at vi i slutningen af 1997 kan få balance på vores finanser, og at vi fra 1998 kan begynde at nedbringe gælden. Det er vor målsætning. Det er det, vi har tilrettelagt vor kurs efter, og her bliver der ikke rystet på hånden.

Det er lige så klart, at vi heller ikke forventer bebrejdende bemærkninger fra oppositionen, når vi kommer dertil, medmindre oppositionen ikke har forstået sit medansvar for, at det arbejdsmarked, som vi alle sammen er så dybt afhængige af, også kommer i gang på den rigtige måde, så vi får skabt de rigtige uddannelses-tilbud, så vi får skabt det rigtige funktions-system, og hvor vi forstår, at det ikke er en konkurrence om nedskæring, men en konkurrence om at få givet de rigtige tilbud på ret- og pligt-niveauet så hurtigt, vi kan.

Jeg kan se, at jeg også har noteret en hel række tal om skattetryk og statsunderskud og sådan noget. Jeg kunne godt føle mig fristet til at næv-

ne dem, men jeg er bange for, at det ville bekymre hr. Anders Fogh Rasmussen og forlænge debatten på den polemiske side, og det vil jeg jo nødig trætte med. Så jeg vil sige til hr. Anders Fogh Rasmussen, at jeg synes, vi skal spare på kræfterne til i morgen, så vi kan få nogle ordentlige forhandlinger, møde op med friske kræfter, veludhvilede og uden alt for plagsomt sind. Det er bedst for alle parter.

Jeg vil derimod gerne tillade mig at gøre et par bemærkninger om hr. Holger K. Niensens meget, synes jeg, visionære indlæg, når det gælder miljø og økonomi. Det eneste, der generede mig lidt, var, at hr. Holger K. Nielsen slet ikke refererede til, hvad det egentlig er, regeringen vil. Regeringen har faktisk, når man ser på min åbningstale, når man ser på lovkatologet, når man ser på, hvad miljøministeren har i sin pose, givet nogle meget klare meldinger.

Den ene melding går på CO₂-målsætningen og trafikhandlingsplanen, hvor vores målsætninger om CO₂-udslippets begrænsning ligger fuldstændigt klart og fast. Det er den ene side af sagen.

Den anden side, som jeg gerne vil nævne, er den kombination mellem vores nye arbejdsmarkedsudspil og det grønne område. Vi har jo sagt: Hvorfor dog ikke kombinere de nye kvalitetsjob, som vi vil skabe i stedet for de gamle kvotejob – og inden for de samme økonomiske rammer – med en bedre miljøindsats, en bedre omsorgsindsats på disse serviceniveauer, så de arbejdsløse og langtidsledige mennesker kan komme ind og gøre en indsats?

I det hele taget vil jeg gerne sige til den politiske ordfører for Enhedslisten: Jeg tror ikke, det er klogt, at Enhedslistens politiske repræsentanter og SF's repræsentanter går væk fra det gode gamle udtryk: Rettigheder og pligter. Jeg tror ikke, vi står os ved det, og især ikke, når man spørger til Gertrud og Brian og Gertruds og Brians synspunkt. Jeg lyttede meget til, hvad hr. Søren Søndergaard sagde. Jeg vil gerne prøve at svare meget konkret på hr. Søren Søndergaards to billeder: Hvordan skal det gå med Brian, skibsbyggerarbejderen, og hvordan skal det gå med Gertrud på 46 år?

Det, der vil ske med Brian, er, at Brian ikke, hvis han har haft to års løbende beskæftigelse i de sidste tre år, vil få tvangstilbudet – som det er blevet kaldt her – eller rettere pligttilbudet. Vi har nøje indrettet vores udspil sådan, at vi tager højde for den velfungerende Brian, der har et fast job, men i kortere perioder har ledighed.